

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **R. P.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 5. 11. 2018, č. j. 145578/2018/KUSK,
sp. zn. SZ_096635/2018/KUSK,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2018, č. j. 145578/2018/KUSK, sp. zn. SZ_096635/2018/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru právního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 6. 2018, č. j. 39603/2018-MURI/OPE/1124, sp. zn. 28388/2018/Dpř.-Pr-1073 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán

vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 3. 5. 2018 v 20:50 hod. v obci Čestlice v ulici U Makra, na parkovišti OD MAKRO, nerespektoval svislé dopravní značení B2 – zákaz vjezdu všech vozidel, odbočil vpravo do jednosměrné ulice a jel s motorovým vozidlem tov. zn. G. V., reg. zn. X v této jednosměrné ulici v protisměru, ačkoli bylo na pozemní komunikaci vodorovné dopravní značení V9a – směrová šipka, která potvrzovala stanovený směr jízdy, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že úředník, který vedl správní řízení, nerespektoval presumpci nevinu žalobce, když ještě před konáním ústního jednání s žalobcem jednal jako s vinným. Žalobce namítá, že žalovanému předložil audiozáznam, ze kterého vyplývá nedodržení zásady nestrannosti, avšak žalovaný si uvedený audiozáznam ani nepřehrál, k čemuž předložil žalobce soudu okomentovaný výpis požadavků na server, na kterém byl záznam zpřístupněn. Dále žalobce namítá, že mu nebylo umožněno předkládat důkazy, neboť důkazy, které předložil na flash disku při ústním jednání, úředník odmítl s odůvodněním, že nemohou být předloženy z důvodu kybernetické ochrany počítačové sítě a později je předložit nemohl, neboť správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí následující den po konání ústního jednání. Žalobce také uvedl, že není pravdivé tvrzení žalovaného, že odmítl přílohy předkládané na flash disku zaslat e-mailem. Žalobce k těmto tvrzením předložil audiozáznam z ústního jednání, přičemž má za to, že správní orgány nebyly oprávněny odmítnout předložené důkazy na flash disku, ale měly přijmout taková opatření, kterými by mohly po náležité bezpečnostní kontrole předložené důkazy provést.
3. Dále žalobce žalovanému vytýkal, že se ani přes jeho námitku nezabýval skutečnostmi svědčícími ve prospěch žalobce ani návrhem na prověření konkrétních skutečností. Žalovaný se také podle žalobce nedostatečně vypořádal s námitkou, že si správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí protirečí. Podle žalobce nebylo ve správním řízení prokázáno ani naplnění formálního znaku přestupku, neboť z policejního videozáznamu, který byl správními orgány zohledněn v podstatě jako jediný důkaz, není zachyceno, že by se žalobce přestupku dopustil, neboť v žádné části záznamu není patrná dopravní značka B2 ani V9a. Žalobce předložil letecký záznam místa přestupku, ze kterého podle něho vyplývá, že skutečnosti mu kladené za vinu jsou v rozporu s podmínkami v místě spáchání přestupku. Žalobce namítá i to, že nebylo prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. K tomu cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–46.
4. Podle žalobce správní orgány také neprokázaly, že jednal zaviněně. Zaviněné jednání je vyloučeno, neboť dopravní značka B2 byla z pohledu řidiče zakryta kontejnery na textil a byla tak umístěna v rozporu s § 2 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., podle kterého „[s]vislé dopravní značky se umísťují tak, aby byly pro účastníky provozu na pozemních komunikacích, pro které jsou určeny, včas a z dostatečné vzdálenosti viditelné.“ Správní orgány nijak nezkoumaly rozhledové poměry v místě a nemohly tak prokázat,

že žalobce mohl a měl uvedenou značku vidět a mohl tak vědět, že vyjíždí do úseku touto značkou označeného.

5. Závěrem žalobce uvedl, že v daném místě mu nebylo možné uložit pokutu, neboť se nacházel mimo pozemní komunikaci. Žalobce má za to, že nešlo o účelovou komunikaci podle § 2 odst. 2d zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), neboť šlo o soukromý pozemek společnosti MAKRO, který tak byl i označen.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že na barevném kamerovém záznamu z policejního vozu jsou zachyceny přesné GPS souřadnice a v čase 0:04:45 je zaznamenáno vozidlo žalobce reg. zn. X a značka C2e – příkazáný směr jízdy, uvedené vozidlo v daném úseku prokazatelně couvalo ze zakázaného směru jízdy a tedy bylo prokázáno, že tímto vozidlem nebylo respektováno dopravní značení. Žalovaný dále uvedl, že nahrávku žalobce z ústního jednání považuje za nezákonný důkaz, který nelze jako důkaz připustit. Žalovaný je také přesvědčen o tom, že tato nahrávka z ústního jednání neprokazuje žádné skutečnosti, které by žalobce vyvinily z přestupkového jednání. Uvedená nahrávka má podle žalovaného sloužit pouze k diskreditaci úředníka správního orgánu I. stupně nikoli k vyvinění žalobce. K neprovedení důkazů žalovaný uvedl, že správní orgány nejsou vázány návrhy účastníků a postačuje provést pouze takové důkazy, které prokazují stav věci. Dále žalovaný uvedl, že nebyly shledány polehčující okolnosti. K žalobní námitce týkající se neprokázání zavinění žalovaný uvedl, že nebyly prokázány okolnosti svědčící o jednání v krajní nouzi a zároveň měl žalobce povinnost seznámit se s povinnostmi řidiče, které vyplývají ze zákona o silničním provozu. Žalovaný též nesouhlasil s názorem žalobce, že nemohl být za jednání sankcionován, neboť se ho nedopustil na veřejné komunikaci. Žalovaný odkázal na § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého je parkoviště plocha místní nebo účelové komunikace, a zároveň uvedl, že účelová komunikace vzniká přímo ze zákona, přičemž správní orgán její existenci toliko konstatuje. Žalovaný zároveň z opatrnosti navrhoval provést důkaz výsledkem zasahující policejní hlídky.
7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného namítl, že žalovaný poprvé až ve vyjádření zmínil možné porušení dopravní značky C2e „Příkazáný směr jízdy“, přičemž po celou dobu správního řízení bylo žalobci vytýkáno, že nerespektoval dopravní značku B2 „zákaz vjezdu“ a vodorovné značení V9a „směrová šipka“. Žalobce dále upozornil na to, že ačkoli byl z průběhu ústního jednání v rámci řízení o přestupku pořizován audiozáznam i správním orgánem I. stupně, tento záznam se záhadně ztratil, což považuje žalobce v kombinaci s nepřipuštěním jeho nahrávky za účelové jednání správních orgánů. Za takové jednání považuje žalobce i to, že správní orgány bez bližšího zdůvodnění a pouze s odkazem na kybernetickou bezpečnost odmítly jím předkládané důkazy převzít na flash disku či si je stáhnout ze serveru. K tomu žalobce podotýká, že s ohledem na jejich velikost neměl jinou možnost, jak je správním orgánům předat. Žalobce dále upozornil na to, že nahrávku nikde nezveřejnil a použil ji pouze v projednávaném řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil soud, že správní orgán I. stupně obdržel dne 16. 5. 2018 od Policie České republiky oznámení přestupku, ve kterém byl jako řidič vozidla

identifikován žalobce, který dne 3. 5. 2018 ve 20:50 hodin na parkovišti u obchodního centra MAKRO nerespektoval dopravní značku B2 – zákaz vjezdu všech vozidel a vodorovné značení V9a – směrová šipka. Dále bylo v oznámení přestupku uvedeno, že řidič odmítá řešit věc v příkazním řízení na místě, odmítá se k věci na místě písemně vyjádřit a odmítá podepsat oznámení přestupku.

9. K oznámení přestupku byl přiložen videozáznam z kamery umístěné ve služebním vozidle Policie České republiky (dále jen „policejní vozidlo“), na videozáznamu je zachyceno, jak policejní vozidlo v čase 3:25 přijíždí k nákupnímu centru před obchod MAKRO. V čase 4:17 policejní vozidlo zastavuje v místě, na kterém jsou po levé straně vozidla umístěny červené kontejnery, za nimiž jsou vidět dvě kulaté dopravní značky, které jsou na záznamu zachyceny vždy jen ze zadní strany. Před vozidlem policistů jsou umístěny dvě dopravní značky označující příkazný směr jízdy a dále v pozadí zákaz vjezdu všech vozidel. V čase 4:43 se v záběru objeví vozidlo žalobce, proti kterému se rozjede policejní vozidlo, v němž byla umístěna kamera pořizující záznam celé situace. Vozidlo žalobce následně couváním uvolnilo průjezd a zastavilo. V 5:30 zastavilo před vozidlem žalobce i policejní vozidlo.
10. Oznámením ze dne 23. 5. 2018, č. j. 29742/2018-MURI/OPE/1124, sp. zn. 28388/2018/Dpř.-Pr-1073, doručeným žalobci téhož dne, bylo zahájeno přestupkové řízení pro shora uvedený skutek. Dne 20. 6. 2018 se konalo ústní jednání, které bylo na žádost žalobce veřejné. V rámci ústního jednání bylo žalobci zopakováno obvinění z přestupku kladeného mu za vinu. Dále byl žalobce poučen podle § 73 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle § 36 odst. 2, § 38, § 52, § 62 odst. 1 písm. b) a c) a § 63 odst. 1 správního řádu. Žalobce v průběhu ústního jednání uvedl, že popis skutku, který je mu kladen za vinu, neodpovídá skutečnosti a poměrům na místě. Podle žalobce nebyla v místě jednosměrného úseku umístěna dopravní značka IP4b. Dále je podle žalobce v areálu parkoviště sice značení, které vypadá jako značka V9a, ovšem touto značkou není, neboť nejde o veřejnou komunikaci. Značka B2 byla skryta za kontejnerem, čímž se žalobce nemohl dopustit daného jednání zaviněně. Žalobce také namítal, že projetí jednosměrky na téměř prázdném parkovišti není společensky škodlivé. Žalobce navrhoval, aby správní orgán zdokumentoval situaci na místě včetně dopravního značení. Protokol z ústního jednání dále obsahuje informace, že byl žalobce poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.
11. Dne 21. 6. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 3. 5. 2018 ve 20:50 hod. v obci Čestlice v ulici U Makra na parkovišti OD MAKRO, nerespektoval svislé dopravní značení B2 – zákaz vjezdu všech vozidel, odbočil vpravo do jednosměrné ulice a jel s motorovým vozidlem tov. zn. G. V., reg. zn. X, v této jednosměrné ulici v protisměru, ačkoliv na pozemní komunikaci bylo vodorovné dopravní značení V9a – směrová šipka, která potvrzovala stanovený směr jízdy. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
12. Dne 30. 6. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém žalobce namítal obdobné nedostatky správního řízení a rozhodnutí, které uvedl v žalobě.

13. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K námitce, že žalobci bylo upřeno právo na spravedlivý proces, žalovaný uvedl, že žalobce nijak na právech účastníka řízení krácen nebyl, o veškerých právech byl poučen a bylo mu umožněno jejich uplatňování po celou dobu řízení. K námitce, že žalobci nebylo umožněno předkládat důkazy, žalovaný uvedl, že předkládané důkazy buď nesouvisely s přestupkem žalobce, nebo nepřinášely žádné nové informace. Správní orgán I. stupně nepochybil, když odmítl převzít flash disk s ohledem na pravidla kybernetické bezpečnosti. Žalobci bylo umožněno zaslat obsah flash disku e-mailem, což odmítl. K námitce nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci bylo umožněno se vyjádřit ke všem podkladům, a to v průběhu celého řízení o přestupku, protože žalobce nijak na svých právech krácen nebyl. K námitce formálních nedostatků ústního jednání žalovaný uvedl, že soupis všech součástí spisu byl vyhotoven před ústním jednáním. Žalovaný připustil formální chybu spočívající v citaci ustanovení již neplatného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nicméně samotný obsah poučení byl správný.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce souhlasil s vydáním rozhodnutí bez jednání a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

Neprokázaní naplnění formálního znaku přestupku

16. Soud se nejprve zabývá žalobním bodem, v němž žalobce namítal, že v odvolání upozornil žalovaného na absenci záznamu dopravní značky B 2 – zákaz vjezdu všech vozidel, stejně jako V9a na kamerovém záznamu pořízeném z policejního vozidla. Podle žalobce tak hlavní důkaz, ze kterého správní orgány vycházely, neobsahuje podklad pro závěr, že se výše uvedenými značkami neřídil, resp. že porušil jimi stanovená pravidla. Prokázání protiprávního jednání žalobce je totiž základním předpokladem pro vyvození správně-právní odpovědnosti za přestupek a předpokladem pro posouzení dalších žalobních bodů.
17. Žalobce v odvolání uvedl, že je na videozáznamu z policejního vozidla vidět jeho osobní automobil a to konkrétně v uvedených souřadnicích GPS, ovšem v záznamu není vidět žádné vodorovné dopravní značení a kruhové značení, které žalobce minul, na záznamu je vidět pouze ze zadní strany a je seznatelná pouze kruhová silueta. Tento

skutkový stav je v rozporu s popisem skutku, který byl žalobci kladen za vinu a který je uveden ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„protiprávní jednání bylo odvolateli spolehlivě a nadevší pochybnost prokázáno zejména kamerovým záznamem, který pořídila hlídka PČR, zachycující výše uvedené motorové vozidlo při spáchání předmětného přestupku. Z kamerového záznamu pak nepochybně vyplývá, že dne 03. 05. 2018 ve 20:50 hodin řídil motorové vozidlo tov. zn. S. G. V., reg. zn. X v obci Čestlice, v ulici U Makra, na parkovišti OD MARKO, kde nerespektoval dopravní značení B 2 – zákaz vjezdu všech vozidel, a odbočil vpravo do jednosměrné ulice a jel v protisměru, ačkoliv na pozemní komunikaci bylo vodorovné dopravní značení V 9a – směrové šipky, které potvrzovaly stanovený směr jízdy.“*
19. Soud po seznámení se s obsahem videozáznamu z kamery umístěné v policejním vozidle, který je součástí správního spisu, konstatuje, že na záznamu není zachycena dopravní značka B2 – zákaz vjezdu všech vozidel, která by byla umístěna ve směru jízdy vozidla žalobce. Na záznamu je toliko patrná zadní strana kruhové dopravní značky, avšak tato značka nebyla z přední strany na záznamu zachycena a není zobrazena ani v jiném podkladu pro vydání rozhodnutí. Na videozáznamu nejsou zachyceny ani vodorovné směrové šipky V 9a určující směr jízdy v místě, ve kterém je na záznamu zachyceno pohybující se vozidlo žalobce. Videozáznam, který byl správnímu orgánu I. stupně předložen společně s oznámením přestupku, tak není sám o sobě důkazem, ze kterého by vyplývalo, že žalobce nerespektoval dopravní značku B2 – zákaz vjezdu všech vozidel a vodorovnou dopravní značku V9a – směrové šipky.
20. V usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015–1, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že *„pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit porovnáním nových tvrzení s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových, resp. nově navrhaných. Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]“*
21. V přestupkovém řízení je klíčovou povinností správní orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (srov. § 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu. Obě uvedené zásady jsou přitom vzájemně spjaté. Předpokládá se, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, bude správní orgán zjišťovat skutkový stav bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a taktéž bez ohledu na to, zda zjišťované skutečnosti a okolnosti osobě, již má být uložena povinnost, prospívají či nikoli. Je-li zjištěný skutkový stav nejasný či mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností a mezer (zejm. zajištěním dalších důkazů, které budou prokazovat nebo vyvracet sporné okolnosti). (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015–41).

22. Předně soud uvádí, že z důkazů, ze kterých správní orgán I. stupně a následně žalovaný vycházeli, není bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce nerespektoval dopravní značky B2 – zákaz vjezdu všech vozidel a V9a – směrové šipky, neboť na kamerovém záznamu pořízené z kamery umístěné v policejním vozidle není umístění uvedených dopravních značek zachyceno. Zároveň není umístění uvedených dopravních značek podloženo ani jiným podkladem pro vydání rozhodnutí, např. doplňkovou fotografií z místa přestupkového jednání apod. Správní orgány tak nemohly považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný, resp. za takový, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nadto žalobce již v průběhu správního řízení upozorňoval na nedostatek zjištěného skutkového stavu a navrhoval jednak provedení výslechu zasahující policejní hlídky a dále zadokumentování místa spáchání přestupku, včetně umístění dopravních značek. Správní orgán I. stupně ani žalovaný k uvedenému dokazování nepřistoupili a spokojili se s videozáznamem, který jim předložila Policie České republiky, čímž neodstranili pochybnosti o skutkovém stavu věci.
23. Vzhledem k tomu, že z videozáznamu pořízeného kamerou umístěnou v policejním vozidle není zřejmé umístění dopravních značek B2 – zákaz vjezdu všech vozidel a V9a – směrová šipka, jejichž porušení dávaly správní orgány žalobci za vinu, a vzhledem k tomu, že z žádného dalšího podkladu pro vydání rozhodnutí nevyplývá, že by v místě, kde se měl žalobce dopustit protiprávního jednání, byla umístěna dopravní značka B2 – zákaz vjezdu všech vozidel a V9a – směrové šipky, konstatuje soud, že skutkový stav věci, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a je tak naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
24. Jelikož je zpochybněn samotný skutkový stav věci, který vzaly správní orgány obou stupňů za základ pro rozhodování o přestupku žalobce, vyjádří se soud toliko k těm z dalších žalobních bodů, u nichž to zjištěná vada řízení neznemožňuje.

Absence presumpce neviny

Upření práva předkládat důkazy

25. V tomto žalobním bodě žalobce upozorňoval na to, že úředník, který vedl správní řízení, byl ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí přesvědčen o vině žalobce a nemohl tak postupovat nestranně. Žalobce uvedenou námitku uplatňoval již v průběhu správního řízení a k tomuto tvrzení předložil důkaz nahrávkou záznamu nahlížení do spisu dne 28. 5. 2018. Žalobce upozorňoval na to, že se žalovaný touto námitkou vůbec nezabýval, když si ani poskytnutou nahrávku nikdy nepřehrál. K tomuto tvrzení předložil okomentovaný výpis požadavků na server, na kterém byl záznam žalovanému zpřístupněn.
26. Tento žalobní bod úzce souvisí se žalobním bodem, v němž žalobce namítal, že mu nebylo umožněno předkládat důkazy, konkrétně flash disk s foto a video dokumentací, a to s odůvodněním na nutnost zajištění kybernetické bezpečnosti počítačové sítě správních orgánů. Žalobce upozornil na to, že mu úředník správního orgánu I. stupně v průběhu ústního jednání sice řekl, že může uvedené důkazy zaslat e-mailem (nepřijal tedy předložený flash disk), nicméně správní orgán I. stupně vydal napadené rozhodnutí den následující po ústním jednání, čímž má žalobce za to, že mu bylo znemožněno důkazy předložit. Ohledně poučení o možnosti předložit důkazy e-

mailem odkázal žalobce na audionahrávku, kterou přeložil soudu a která zachycuje průběh ústního jednání před správním orgánem I. stupně.

27. K tomu soud uvádí, že žalovaný předně pochybil, pokud aproboval postup správního orgánu I. stupně a shodně s ním pouhým obecným a vágním odkazem na kybernetickou bezpečnost odmítl důkazy předložené žalobcem, resp. způsob, kterým je chtěl správním orgánům předložit. Současně žalobci nebyla nabídnuta ani jiná alternativní možnost, jak může správním orgánům navržené důkazy předložit, resp. mu k tomu nebyla stanovena přiměřená lhůta. Právo osoby obviněné z přestupku navrhopat důkazy na podporu svých tvrzení není nijak omezeno. Jistě lze souhlasit se žalovaným, že je povinen se řídit právními předpisy upravujícími bezpečnost kybernetického prostoru, zejména pak zákonem č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti, ve znění pozdějších předpisů a v souladu s ním zavádět vnitřní pravidla pro zajištění bezpečnosti sítí elektronických komunikací a informačních systémů. Z žádného jeho ustanovení ani ustanovení jiného právního předpisu však nelze dovodit, že by bylo možné paušálně odmítnout flash disk či stažení datových souborů ze serveru. To by bylo možné pouze v takovém případě, pokud by jejich kontrolou bylo například zjištěno a následně řádně odůvodněno, že obsahují škodlivý kód a stažení dat z flash disku či serveru představuje potenciální bezpečnostní hrozbu. Správní orgány tedy měly žalobci stanovit způsob, jakým má důkazy správnímu orgánu předložit a lhůtu, ve které se tak má stát. Případná nedostatečná technická vybavenost nemůže jít k tíži osoby obviněné z přestupku. To se však v daném případě nestalo. Nadto, nemohla být ničím podložena ani úvaha žalovaného, že žalobcem překládané důkazy nesouvisely s přestupkem žalobce, nebo nepřinášely žádné nové informace, pokud se s těmito podklady vůbec neseznámil. Soud tedy dospěl k závěru, že postupem správních orgánů vykazujícím znaky svévole bylo žalobci upřeno právo na účinnou obhajobu.
28. Soud se rovněž neztotožňuje se závěrem žalovaného, že nahrávka pořízená žalobcem z veřejného ústního jednání o přestupku představuje nezákonně pořízený a tedy nepoužitelný důkaz, neboť úvaha žalovaného je v tomto ohledu nepřezkoumatelná. Není z ní totiž patrné, jak k tomuto závěru žalovaný dospěl a s jakým zákonným ustanovením je pořízení zvukového záznamu žalobcem z veřejného ústního jednání, jehož byl účastníkem, v rozporu. Je tak naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V dalším řízení se tak žalovaný bude znovu touto otázkou zabývat, a pokud zvukovou nahrávku jako důkaz nepřipustí, svoji úvahu přezkoumatelným způsobem, tedy aplikací konkrétního ustanovení právního předpisu na danou situaci, zdůvodní. Rovněž objasní tvrzení žalobce o tom, že si sám správní orgán I. stupně pořizoval z ústního jednání zvukový záznam, který se však měl ztratit. O této skutečnosti totiž není ve správním spisu zmínka a ani žalovaný se k tomu tvrzení žalobce nijak blíže nevyjádřil. Pro úplnost soud dodává, že shodně žalobcem navrhované důkazy neprováděl, jednak proto, že o zrušení napadeného rozhodnutí rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání a jednak s ohledem na to, že se jimi dosud správní orgány obou stupňů nezabývaly a soud by nepřipustně předjímal názor, jehož zaujetí přísluší v první řadě správním orgánům.

Skutek mimo veřejnou komunikaci

29. Žalobce rovněž namítá, že mu nebylo možné uložit sankci podle zákona o silničním provozu, neboť údajné přestupkové jednání nebylo spácháno na veřejné komunikaci.
30. Tento žalobní bod nemá soud za důvodný, neboť není pochybnosti o tom, že pozemní komunikace, na níž se měl skutek odehrát, je veřejně přístupnou pozemní komunikací. Její existenci není třeba deklarovat žádným rozhodnutím, ale je dána jejím faktickým užíváním. Soudu nevyvstaly žádné pochybnosti, a žalobce v tomto ohledu nic konkrétního neuvádí, o tom, že parkoviště OD MAKRO je přístupné každému bez omezení a ani není předem nijak omezen okruh osob, které na něj mohou vjet. Jinak by tomu mohlo být u parkovišť vyhrazených například pouze pro zaměstnance či přístupných pouze na čipovou kartu, tedy pro předem definovaný omezený okruh osob. Policie České republiky byla tedy oprávněna vykonávat dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 124 odst. 11 písm. a) zákona o silničním provozu.
31. S ohledem na nastalou procesní situaci se soud dále nezabýval žalobními body, které směřují do otázky zjišťování zavinění a okolností svědčících ve prospěch žalobce, prokázání naplnění materiálního znaku přestupku a chyb v odůvodnění formálního znaku přestupku, neboť posuzovat tyto skutečnosti může soud pouze za situace, kdy nepanují pochybnosti o samotném skutkovém základu a o tom, zda jednáním kladeným žalobci za vinu byly naplněny formální znaky skutkové podstaty přestupku. Těmito námitkami se budou zabývat správní orgány v dalším řízení poté, co doplní dokazování stran tohoto základního předpokladu pro vyvození odpovědnosti za přestupek.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Žalovaný musí v dalším řízení především doplnit dokazování ve věci naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku, odstranit veškeré vady vytknuté soudem a dále zohlednit veškeré návrhy vznesené žalobcem, stejně jako řádně vypořádat a odůvodnit jím uplatněné námitky. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a proto mu náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Jelikož žalobce nebyl v řízení před soudem zastoupen advokátem, spočívají jeho náklady pouze v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015–79, nemohl soud ve správním soudnictví přiznat procesně nezastoupenému žalobci náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, nýbrž vychází z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v

tomto soudním řízení vznikly a které soudu prokázal, činí 3 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 24. března 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně